

MALÝ FOTBAL VELKÉHO TUŘÍNOVA

Jakub Fiala

C P R E S S

Malý fotbal Velkého Tuřínova

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Fiala
Malý fotbal Velkého Tuřínova – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MALÝ FOTBAL VELKÉHO TUŘÍNOVA

Jakub Fiala

ČÁST PRVNÍ:

kvalifikace

1. Malé finále

Na to, že byla půlka listopadu, se po týdnu plném dešťů umoudřilo počasí a dnes je slunečná neděle.

Tento týden sice psali ve škole několik písemek, ale ty největší nervy čekaly Dennyho právě teď. Zaprvé proto, že písemky ve čtvrté třídě zatím zvládal bez problémů, a zadruhé, což bylo důležitější, proto, že právě teď jej čeká finále kvalifikace. V lize na podzim skončil jejich tým Velkého Tuřínova na třetím místě, a tak se chtěli ukázat v podzimní kvalifikaci turnaje „Miniliga mistrů“.

Denny hrál druhým rokem za starší fotbalovou přípravku Velkého Tuřínova. Většinou byl na střídačce a čekal na svou chvíli. Teď se jí konečně dočkal.

Stál vedle trenéra a čekal na přerušení hry, až bude moci naběhnout na hřiště. Od rána, kdy kvalifikační turnaj začal, se už párkrát na plac dostal, ale v semifinále si trochu natáhl třísla, a tak se trenér rozhodl, že ho bude šetřit až na konec zápasu, když to bude potřeba. Dennyho to mrzelo, protože měl pocit, že se mu docela dařilo. No, snad se mu něco podaří i v závěru samotného finále.

Cítil, jak se mu potí ruce, a nohy nedokázal udržet v klidu. Poskakoval na místě a vnímal, jak diváci okolo hřiště fandí. Zatím byl stav 3:3.

Ucítil zaklepání na rameno: „Tak mazej. Do útoku. Moc se tam Pedrovi nepleť,“ volal za ním ještě trenér, ale to teď Denny vůbec nevnímal.

Mára už funěl jako lokomotiva, tak ho trenér na poslední minuty zápasu poslal na střídačku právě za Dennyho.

Denny si naběhl do středu hřiště a sledoval, jak dopadne rohový kop soupeře. Míč se před jejich bránou odrážel, jako by byl uprostřed stáda divokých koní, až nakonec skončil u nohou Pedra.

Pedro byl nejlepší hráč Velkého Tuřínova.

Prokličkoval mezi dvěma protihráči a pustil se do sprintu po levé straně, až mu málem spadla čelenka, která držela jeho blondátou hřívu na uzdě, aby mu při zápase nepadaly vlasy do očí. Avšak je pravda, že Pedro nosil čelenku i mimo zápasy.

Denny ucítil šanci. Rozběhl se Pedrovi na pravou stranu, ale ten místo přihrávky znemožnil kličkou dalšího protihráče a řítil se sám na zbylou dvoučlennou obranu.

Obráncům bylo jasné, že Pedro nemá v plánu přihrát, a proto si Dennyho vůbec nevšímal. Denny zůstal osamocený za jejich zády.

Pedro naznačil kličku doleva. A doleva udělal krok i první obránce. Pedro naznačil kličku doprava. A doprava udělal krok i druhý obránce. Jenomže mezera mezi obránci byla stále moc malá, aby se mezi nimi Pedro prosmýkl. Ale dost velká na to, aby se mezi nimi dal prostrčit míč na Dennyho.

To taky Pedro udělal. Denny si míč pustil za záda, otočil se za ním a chystal se na střelu k pravé tyči. Brankář přes vlastní obránce do poslední chvíle nic neviděl a marně poskakoval u levé tyčky, když se snažil zhlédnout míč.

Denny napráhl a do střely dal veškerou sílu, kterou až doposud hromadil na lavičce. Svým prvním dotekem v zápase rozhodne...

Probojovali se až do finále okresní kvalifikace a v létě pojedou na hlavní celostátní turnaj, kde se budou moci setkat i s reprezentanty. A určitě tam potká i Milana Koleča.

Milan Koleč. Ten nejlepší z nejlepších. Denny měl ve svém pokoji Koleča všude. Plakáty na stěnách, povlečení na peřiny, aktovka do školy, trička a mikiny, pyžamo, a dokonce i jedny ponožky. Tam všude se vyjímaly Kolečovy podobizny, nebo alespoň jeho jméno. A kdyby se jim podařilo vyhrát hlavní turnaj, tak by si proti Kolečovi mohl dokonce i zahrát.

Míč šel Dennemu na placírku, která mu nikdy moc nešla, a tak se rozhodl, že se zkusí trefit bodlem, aby to byla pořádná rána.

To všechno se Dennemu honilo hlavou – a možná proto míč netrefil úplně přesně. Dokonce by se dalo říct, že jej netrefil vůbec. Ten kulatý nesmysl si poskakoval vesele dál a nakonec skončil vedle branky, zatímco Denny skončil na zadku.

„No to si ze mě děláš srandu?!“ zařval na něj Pedro. „Ty bys netrefil ani stodolu! Tohle snad ani nejde minout! Proč sem vůbec lezeš, ty kopyto?!“

Pedro měl hlavu rudou vzteky. Na pravém spánku mu naběhla obrovská žíla. Prskal všude kolem sebe. A rukama mával tak, až měl Denny pocit, že každou chvíli odletí.

A to by se Dennymu docela hodilo. Pedro byl sice nejlepší fotbalista, ale když se nevyhrávalo, tak se z něj stalo tak trošku pako. Začal křičet na všechny okolo. A nedej bože, kdybyste za něco opravdu mohli. Třeba kdybyste netrefili úplně jednoduchý míč do skoro prázdné brány minutu před koncem finále podzimní kvalifikace... To by asi Pedro jen tak nerozdýchal.

„Vidíš to kulatý? To je míč a ten patří do toho čtverce, kterému říkáme brána! Chápeš to?“

„Obdélník...“ nesměle pípнул Denny.

„Cože?“

„Říkal jsi, že brána je čtverec, ale je to obdélník.“

„Já vím, co jsem říkal, a říkal jsem obdélník, to je jasné a taky je jasné, že ty bys to netrefil, ani kdyby to byl... milionúhelník!“

Rozhodčímu, který Pedra dvakrát napomínal už v prvním poločase, nakonec taky došly nervy a poslal ho pryč ze hřiště, aby se uklidnil.

Pedro ztichl. Posadil se vedle trenéra a sledoval Dennyho pohledem, který by rozpůlil skálu.

Místo Pedra naskočila ze střídačky malá Tonka.

„Tak to už je fakt moc. Ještě Tonka. Ta si dá tak akorát vlastňáka,“ neodpustil si poznámku Pedro.

Malá Tonka byla strašně rychlá, ale míč jí při běhu spíš zavazela.

Brankář Přímkovic mezitím hodil balón obránci napravo.

Ten si ho zpracoval a vyměnil si pár přihrávek s druhým obráncem. Denny i s ostatními drželi pozice na svojí polovině a čekali, protože věděli, že bez Pedra nemají velkou šanci vyhrát. Budou rádi, když udrží remízu. Pak zkusí něco uhrát v prodloužení, protože v prodloužení snad zase pustí Pedra do hry.

Levý obránce najednou nahrál středem hřiště na volného útočníka. Ten o míč sice spíš zakopl, než že by si ho zpracoval, ale nějak se mu podařilo dostat se ke střele.

Tyč! A od tyče se míč odrazil do zad brankáře Mojžíra a od Mojžíra do brány. Gól! 4:3.

Přímkovičti naskákali na šťastného střelce a jejich veselý újasot se nesl z hřiště na všechny strany.

Pedro stál u čáry, nasupeně funěl a pozoroval je. Neřekl ani slovo.

Denny vzal míč a rychle s ním běžel na půlku.

Rozhodčí ukázal, že nastaví jednu minutu. Ještě zbývala minuta na zázrak.

Rozehrávka doprava na Tonku. Ta si míč nakopla dopředu a vystartovala za ním. Přeběhla přes prvního hráče, jako by to byl stojící kužel. Jenže pak se jí míč zamotal pod nohy. Tonka se zmateně skutálela za autovou čáru a míč se tam od protihráče přikutálel za ní.

„Zraněná! Střídáme! Házej, Mojžíre!“ řval Pedro a startoval na hřiště, aniž by ho tam kdokoliv pustil.

Mojmír byl kus chlapa, takže měl neobyčejnou sílu. Pohotově vystartoval, vzal míč, a než se stačili ostatní rozkoukat, už ho házel přes šířku celého hřiště na Pedra.

Pedro si míč zpracoval přes prsa a rozběhl se s ním po volné levé straně.

Denny, který byl připravený napravit svou chybu, to vzal po pravé straně. Dal do toho běhu všechno. Věděl, že na to má, pokud dostane šanci.

Obránci se mezitím vzpamatovali a najednou nastala tatáž situace jako před chvílí. Pedro, proti němu dva obránci a za nimi Denny s marně vykukujícím brankářem soupeře, který se snaží zhlédnout, co Pedro s míčem udělá.

Pedro naznačil doprava. Obránce šel doprava. Pedro naznačil doleva a druhý obránce udělal krok doleva. Teď se snažil proskočit s míčem mezi obránci. Jenže mezera nebyla dost velká a míč se odrazil několikrát od šermujících noh.

Pedrovi se nakonec míč podařilo zkrotit. Ale to už brankář viděl, co se děje, a vystartoval proti němu. Pedro měl poslední šanci přihrát Dennyemu.

Denny viděl všechno jako ve zpomaleném filmu. Jak se Pedrova noha blíží k míči, aby mu poslala nahrávku, kterou Denny už jen tečuje přímo do brány.

„Tak nahraj!“ zařval trenér.

Diváci byli úplně potichu. Fanoušci Přímkovic doufali, že Denny zase netrefí. Fanoušci Velkého Tuřínova měli nervózně sevřené pěsti. Měli sevřená i hrdla, která se uvolní hned, jak míč skončí v síti. Protože tohle Denny určitě zvládne.

Jenže Pedro nenahrál.

Pedro vystřelil. Brankář už se dostal hodně blízko a Pedro ho trefil přímo do obličeje.

Míč se odrazil daleko do hřiště a rozhodčí písknul konec zápasu.

„To určitě nebyla minuta! Proč to hned píská?“ rozčiloval se zase celý rudý Pedro. „To není normální tohleto! Má asi rozbitý hodinky, nebo já nevím. Proč píská fotbal, když tomu nerozumí?! Proč nepíská radši... já nevím... třeba...“

„Na pískovišti?“ tipnul si Kevin.

„Na pískovišti?“ znejistěl Pedro. „Ale jo, proč nepíská třeba na pískovišti?“

Kevin měl radost, že Pedrovi pomohl, a začal se usmívat jako sluníčko.

„A ty seš taky kopyto!“ zpražil ho zpátky Pedro, než ho trenér odtáhl z hřiště, aby z toho nebyl průšvih. Bylo štěstí, že rozhodčí řešil něco s trenéry Přímkovic a nic z toho neslyšel.

Protihráči se seběhli k brankáři, kde konečně začali slavit vítězství a postup do hlavního turnaje.

Denny seděl na zemi. V hlavě měl prázdko. Sledoval radující se protihráče. V různých zápasech se už mockrát netrefil, ale nikdy to nebolelo tak moc jako dnes.

Nakonec se všichni hráči i s trenérem seřadili na hřišti, dostali medaile a pěkný malý pohár za druhé místo.

„A půjdeme na zmrzku!“ ohlásila Tonka.

„Doufám, že mají vanilkovou,“ přidal se Mojmír. Taky ostatní se pomalu začali trousit do šatny. Vypadalo to, jako by na všechno už zapomněli. Jenom Pedro šel s hlavou sklopenou.

V šatně bylo docela rušno. Kevin vykřikoval, že má nejsmradlavější štulpny, všechny obcházel a cpal jim je pod nos se slovy: „To je fááákt extrémní smrad, to musíš zkusit.“

„Tak se ještě na chvilku uklidníme,“ řekl trenér. „Chtěl bych vám všem moc poděkovat, jak jste to tu dneska odehráli. Druhé

místo v podzimním turnaji je naprosto úžasné a vítězství nám ve finále uteklo jenom o chloupek. Myslím, že jsme si to tu moc užili. Teď se ještě sejdem před stadionem na slíbenou zmrzlinu. Byli jste všichni skvělí a v úterý se na vás těším na letošním posledním tréninku.“

„Tohle úterý, nebo až to příští?“ zeptal se Kevin.

„Samozřejmě že tohle,“ odpověděl opatrně trenér. „Proč by to mělo být až to příští?“

„No, to nevím, proč až to příští. Mně se to právě taky zdálo divný, tak jsem se radši zeptal,“ řekl Kevin a zase se soustředil na své smradlavé štulpny.

Trenér chtěl ještě něco dodat, když vtom vstal už převlečený Pedro, který za celou dobu v šatně neřekl ani slovo.

„My jsme byli skvělí? Leda tak skvělý kopyta! To byl strašnej humpolec, co jste tam předváděli.“

Proti Pedrovi se postavil Standa, ale nestihl říct ani slovo.

„Ty mlč! Nemluv! Co to jako mělo znamenat? To je chceš zastrašit dupáním?“ pustil se do něj Pedro a začal kolem nakračovat jako čáp, až se někteří začali opatrně pochechtávat. „Jsem Standa, mám dlouhý nohy a utíkej, nebo tě ušlapu... A představte si to, oni opravdu utíkali. Utekl ti skoro každý a tys tam jenom dupal a čučel,“ pokračoval Pedro, pořád při tom pochodoval po šatně čapím krokem a občas k tomu zamával i rukama, takže Standa opravdu neřekl ani slovo. Nakonec se s úšklebkem zase posadil.

„A ty se tu čemu směješ? Ti to přijde normální, zakopnout o balón?“ pustil se pro změnu do Tonky. „Seš fotbalistka, nebo baletka? Pozor, jsem baletka Tonka, pořádně tu zameťte, ať nezakopnu o prach a nerozbiju se vám tu.“

Pedro k tomu začal napodobovat baletní tanečky a celá šatna už propukla v nefalšovaný smích.

„A schválně, kdo jsem teď?“ zeptal se Pedro a postavil se doprostřed šatny a s otevřenou pusou začal ukazovat různé okolo sebe: „Hele, motýlek. A hele, vrabčák. Támhle roste pampeliška. A támhle mi zrovna utekl protihráč a dal nám gól...“ šatna se dál válela smíchy, když všichni poznali, že Pedro napodobuje Kevina. Jen Kevin usilovně přemýšlel, koho Pedro předvádí.

„A teď já. Schválně, kdo jsem já?“ zeptal se Mára, začal poskakovat jako čertík a hulákal okolo sebe: „Všichni jste kopyta! Všichni jste kopyta! Všichni... jste... kopyta...“ Opatrně se zarazil, protože se nikdo nesmál, a v šatně se rozhostilo tíživé ticho.

Pedro na něj koukal. V obličeji byl celý brunátný, na pravém spánku mu pulsovala obrovská žíla a probodával Máru pohledem. Každý si byl jistý, že se strhne mela, ale Mára rychle zaplul zase na lavici mezi ostatní, takže Pedro nakonec jen začal řvát na celou šatnu: „Jste nuly. Jeden jako druhý...“

„To už stačilo, Pedro!“ okřiknul ho trenér, který to zatím mlčky sledoval. „Ty taky nejsi žádná superhvězda. Možná máš nějaké talent, ale za spoluhráče bych tě nechtěl ani omylem. Nadávat na ostatní umí každé, ale povzbudit, poradit, podržet tým, když je ve srabu...“

„Tady je to zbytečný,“ přerušil trenéra Pedro a vypálil ze dveří.

„To nemá cenu,“ povzdechl si trenér, „ten kluk je nepoučitelný.“

„Si zas na tréninku užijeme. Jak dlouho myslíte, že mu to vydrží?“ zeptala se Tonka.

„Nejspíš tak do jara,“ odtušil Mojmír. „Teda jestli se nám podaří vyhrát jarní kvalifikaci...“

„Stejně bych chtěl vidět, jak by předváděl mě...“ posteskl si ještě Kevin.

2. Kopačky na hřebík

Hlavní turnaj „Miniligy mistrů“ se konal každý rok na začátku letních prázdnin mezi všemi týmy, kterým se podařilo postoupit. Letos to znamenalo 128 týmů z celé republiky. Z každého okresu dva – jeden tým postoupil na podzim a druhý na jaře. Velký Tuřínov se na kvalifikaci hlásil pravidelně už pátým rokem a stejně pravidelně se mu nedařilo postoupit ani z kvalifikační skupiny. Takže letošní finále podzimní kvalifikace bylo úspěch.

I když z velké části stál za tímto úspěchem Pedro, který začal chodit na tréninky teprve před půlrokem, když se přistěhovali do nedaleké Lísně.

„Tak co, jak to šlo?“ zeptal se Dennyho doma táta.

„Skončili jsme druzí.“

„Druzí? Tak to je pecka!“

„No jo...“ zabručel Denny.

„Co je? Trochu nadšení, ne?“

„První místo by bylo lepší,“ odpověděl Denny, hodil tašku z fotbalu do skříně a šel se osprchovat.

Táta s mámou na fotbal přijít nemohli, protože museli zůstat v práci. Ještě že tak. Alespoň neviděli, jak Denny netrefil míč a Pedro ho seřval na celé hřiště.

Po sprše chvíli projížděl internet a po večeři si šel stavět lego. Skládal k sobě různé kostky jen tak náhodně a čekal, co se z toho vyvrbí. Nic extra by teď stejně nedokázal vymyslet, protože v hlavě se mu pořád proháněly myšlenky na dnešní turnaj a jeho zpackané finále. Ani se mu ten večer moc dobře neusínalo.

Nedělní ráno nevypadalo o moc líp. Venku pršelo. Bylo to takové unavené, smutné ráno.

Máma začala dopoledne pomalu chystat oběd. Dneska bude kačena se zelím, což byla pro Dennyho první dobrá zpráva, protože kačenu se zelím naprosto zbožňoval.

Táta byl od snídáně zavřený v garáži, kde se snažil složit novou skříň.

„Nechceš se přidat?“ volal na Dennyho, „potřeboval bych přibít zadní stěnu.“

Vlastně proč ne. Trefit kladivem pár hřebíků by mohlo být snazší než trefit bránu.

„Ale hudbu vybírám já!“ zavolal Denny a zaběhl si pro mobil.

Když to dodělali, zrovna je volala máma na oběd.

Po obědě si trochu odpočinuli a potom tátu napadlo, že když už dneska prší, tak by mohli vyrazit do města na motokáry.

Denny už na motokárách dlouho nebyl a strašně se těšil. Nakonec zajel nejrychlejší čas víkendu na dětské trati. A úplně tam zapomněl na celý fotbal.

Tréninky už stejně končí a začnou až na jaře. Snad se v lize ještě rozehrají a pak budou mít další šanci postoupit na hlavní turnaj v jarní kvalifikaci.

Po víkendu přišlo pondělí a s ním i škola. Ve třídě seděl v lavici s Markusem, svým nejlepším kamarádem. Byli jako bratři. Markus byl fajn kluk, který se nikdy s nikým nehádal, prostě se držel pravidla, že „s chytrým člověkem se hádat nemusíš a s blbcem je to zbytečný, protože tě to nakonec stejně jenom naštve“. Jeho rodiče pocházeli z Filipín a Markus po nich zdědil ten nejširší a nejupřímnější úsměv, který mu z tváře mizel jen málokdy.

Měli toho spoustu společného – až na to, že Markuse fotbal vůbec nebavil. Namísto toho jezdil do města dvakrát týdně na hodiny klavíru a podle videí na YouTube se doma zkoušel naučit na kytaru. Taky už uměl hrát na flétnu a trochu na trubku. To zase neříkalo nic Dennymu. Ale možná, že to bylo dobře. Denny si aspoň občas vyčistil hlavu od fotbalu, když mu Markus vyprávěl o koncertních představeních. A Markus to měl stejně tak s hudbou, když se Denny rozpovídal o nějakém zápase.

„Čau Denny,“ vítal ho hned ve dveřích třídy Markus.
„Pedro všude vykládá, jak jsi jim zničil celej turnaj.“

Denny už na turnaj úplně zapomněl a teď se mu to vrátilo jako facka.

„To kecá! Nepovedla se mi jedna jediná šance. Jinak jsem celej turnaj hrál docela dobře. A stejně za to může taky. Kdyby mi na konci nahrál...“

„Tak bys to stejně zase nedal, ty kopyto!“ Pedro se objevil Dennyemu za zády.

„To nemůžeš vědět,“ odporoval mu Denny.

„Vím. Nahrávám vám pořád a stejně to vždycky zkoníte.“

„Kecáš. Nahráváš jenom na tréninku a stejně pak řveš.

I když to trefíme, ale brankář to chytí. To se nedá hrát, když na tebe pořád někdo řve. A ty se taky občas netrefíš. Ale když ti někdo něco řekne, tak to svedeš na něco jinýho. Že to byla špatná přihrávka nebo ti zrovna skočil míč přes drn nebo ti něco vlítlo do oka..“ hájil se Denny.

„Protože to tak je. Já se nevymlouvám. A brankář ti to nemůže chytit, když to prostě dáš pěkně k tyči!“

Pedro byl zase rudý vzteky.

„Tak mi teda nenahrávej, já si to vybojuju sám, ale nech si ty svoje pitomé kecy,“ zuřil už i Denny.

„Tak se to nauč a budeš mít klid. Anebo se na ten fotbal vykašli úplně,“ zakončil hádku Pedro, otočil se a odešel.

„Neber ho vážně. Každý ví, že je to pako a fotbal moc žere. Chtěl tě jenom naštvat. Nakonec ho to přejde,“ uklidňoval Dennyho Markus.

Ale Dennyemu se ta myšlenka zavrtala v hlavě. Proč vlastně nezkusit něco jiného? Fotbal sice miloval, ale třeba by se mu líbil i jiný sport. Nebo by to možná ani nemusel být sport. Hlavně že by na něj už nikdo neřval.

„Co ho tak nakrklo?“ zajímalo Kevina, který stál poblíž a celou hádku pozorně sledoval.

„Jenom nemůže rozdýchat, že se vám nepovedlo to finále,“ odpověděl mu Markus.

„My jsme byli ve finále? Tý jo, tak to je fakt škoda, žes to netrefil. Možná bychom to vyhráli,“ prohlásil udiveně Kevin.

Denny nic neřekl a našťvaně odešel.

„A jeho našťvalo zase jako co?“ divil se Kevin.

„Ty seš vážně Kevin,“ nenapadlo Markuse lepší vysvětlení.

Denny ležel v posteli. Pomalu se otevřely dveře a objevil se v nich táta. Přelétl pohledem pokoj a chystal se zhasnout jako každý večer.

„Tati...“

„Ano, Denny?“

„Chci skončit s fotbalem.“

„A co budeš dělat?“

„Ještě nevím.“

„A proč chceš skončit? Já myslel, že tě to baví,“ divil se táta.

„Ne. Prostě už mě to nebaví.“

Denny nechtěl tátovi říct, že je to hlavně kvůli Pedrovi. Táta by ho totiž přesvědčoval, že promluví s trenérem a podobné věci. Stejně by to nepomohlo. Táta neví, jaký to je být s Pedrem.

„Tak dobře, ale jenom doma posedávat nebudeš. Jestli si myslíš, že budeš pořád na internetu, na mobilu nebo něco takovýho, tak na to rychle zapomeň.“

„To ne, já chci zkusit něco jinýho, jenom ještě nevím co,“ souhlasil Denny.

„OK, tak spolu pak něco vymyslíme. A teď už spát,“ řekl táta a sehnul se ještě k Dennymu, aby mu dal pusu na čelo, než zhasl a zavřel za sebou dveře. Dennymu se ulevilo, že je to všechno za ním, a upadl do klidného, hlubokého spánku.